

't Beeldeken.

Het Beeldeken was op haar stukje bouwland aan den arbeid, in de zachte zon en het gezang der vogelen, toen zij, werktuigelijk opkijkend, den baron naar haar toe zag komen. Zij schrikte instinctmatig, want nooit kwam hij dien kant uit; en 't trof haar dadelijk, in den vluchtigen, schuchteren blik dien zij van verre naar hem durfde wagen, dat hij er zoo rood en zoo verwoed uit zag. Hij liep zoo hard als hem dat mogelijk was, bij elken stap ruw den wandelstok waarop hij steunde in den grond drukkend, en wyl 't ontstelde Beeldeken zich afvroeg of het toch werkelijk naar haar toe was dat hij zoo driftig aanrukte, hoorde zij plotseling zijn ruwe stem: „Hè! kom ne kier hier, gij!” en zag zij hem ineens strak-onbewegelijk op den gransrand staan, haar gebiedend bij zich wenkend met zijn stok.

Zij vloog op, schudde haastig de klevende aarde van haar handen en haar kleeren, en liep met een vuurroode kleur, naar hem toe.

„Woa b'lieft er ou, menier den b'ron.”

„G' hêt hier twie keur!” gilte hij haar sidderend te gemoet: „sebiet ouë leulijke sloeber van ne jongen wigdoen of direct verhuis!”

Zij bleef van schrik als aan den grond gespijkerd bij die ruwe woorden, met wegtrekkende kleur van hare magere wagen en versuft-starende oogen, zonder een woord te kunnen spreken.

„Die sloeber!... die leulijke, smeirige sloeber!... Hij heeft mademoiselle Isabelle bijna deud doen schrik! 'K geef ou twie uur tijd om mee hem wig te zijn. Hêt-e mij verstaan? As hij hier binnen de twie uur veur goed nie wig 'n es, joag ik ou zelve wig!”

„'T es het goed, menier den b'ron, 'k zal 'k em wig doen,” antwoordde 't Beeldeken werktuigelijk, met haast onhoorbare stem, haar gansche pover lijffe sidderend, met groote tranen in haar oogen. „Maar wa hêt hij toch gedoan, menier den b'ron! 'K'n kan nie verstaan wa dat er toch mag gebeurd zijn...”

„Hij hêt mademoiselle Isabelle doen verschiet, zeg ik ou, mee 'em achter nen elskant wig te steek en dan al mee ne kier al bassend uit te spring gelijk nen hond, op de moment dat zij met haar gouvernante voorbij ging.

Het kind is bijkans zot gewor van schrik; we vriezen dat z'r nog de sessen *) zal van krijg. O die sloeber! die leulijke sloeber! 't Is zijn geluk dat hij nie onder mijn handen is geval! 'K sloeg 'em deud mee mijne stok!

„Och Hier, och God da zijn toch dijngen!” klaagde 't Beeldeken huilend, met wringende handen, terwijl de baron verwoed en dreigend in het ronde blikte, als om den schuldige te ontdekken.

Nog eens herhaalde hij zijn onverbiddelijk bevel: „binnen de twee uur weg of zelve verhuizen,” en zonder een groet ging hij sidder-steunend op zijn stok terug naar het kasteel, de schrale beenen stram-bevend van de te groote inspanning, de schouders zwaar en opgetrokken, den dikken nek hoogrood en glimmend onder den gelen stroohoed, terwijl 't Beeldeken nog even, als verdwaasd, onbewegelijk op den grasrand bleef staan, en dán machinaal en snikkend in de richting van de boerderij verdween, om nu ook haar laatsten troost, haar eenige geliefde jongen van haar weg te halen.

* * *

Zij vreesde geweldige scènes, zij vreesde vooral haar eigen zwakheid en ontroering, en daarom spande zij al haar krachten in om kalm te blijven, en besloot hem geen verwijt te laten hooren.

„Basielken,” sprak zij, zoodra zij haar knaapje, dat terug was met zijn koeien, op het groote boerenhof ontwaarde, „ge meug van den achternoene ne kier meegoan noar Vanneloare, om aan Reinildeke gôen dag te zeggen.”

De ernst der omstandigheden had haar ineens een moedig en krachtig besluit ingeboezemd. Weg moest hij, daar was niets aan te doen. Zelve verhuizen kon zij niet. Verhuizen stond voor haar gelijk met bedelen gaan. Zij zou hem bij haar broeder brengen, waar ook reeds haar oudste meisje was; zij zou haar broeder smeeken dat hij ook Basielken bij zich nemen zou, al was 't maar tijdelijk, tot men iets voor hem gevonden had.

„Kom,” sprak zij, den kleinen, anders zoo

*) Stuipepen.